

Biedt de Wet Deelgeschilprocedure een oplossing voor de situatie van slachtoffers van de beroepsziekte OPS?

Introductie

De Vereniging OPS ziet het als een van haar taken de leden bij te staan in het opvangen van de financiële gevolgen van de beroepsziekte OPS. In dat verband pleit de vereniging al enige tijd voor het instellen van een fonds voor schadevergoeding van OPS slachtoffers. Dat pleidooi is gebaseerd op een onderzoeksrapport van de Universiteit van Amsterdam naar de financiële situatie van OPS slachtoffers. In dat rapport worden de volgende argumenten redenen gegeven om tot een dergelijk fonds te komen:

1. De slachtoffers van OPS (aantal per 1 januari 2009: 470 met een diagnose OPS) verkeren in een slechte financiële situatie: de helft van de OPS slachtoffers heeft een maandinkomen op of onder bijstandsniveau.
2. Voor een schadevergoeding moet een slachtoffer een beroep doen op het aansprakelijkheidsrecht. Dat aansprakelijkheidsrecht heeft een groot aantal nadelen:
  - a. Dat aansprakelijkheidsrecht biedt slechts voor een beperkt deel van de slachtoffers een oplossing: tot begin 2009 heeft 42% van de slachtoffers een beroep gedaan op het aansprakelijkheidsrecht. de helft van hen, 21% van het totaal aantal slachtoffers, heeft een schadevergoeding ontvangen
  - b. Een schadevergoeding op basis van het aansprakelijkheidsrecht is een uitermate langdurige procedure: degenen die wel een schadevergoeding hebben ontvangen hebben daar 4,5 jaar op moeten wachten; degenen wiens zaak nog in behandeling is wachten reed 6 jaar.
3. Het aansprakelijkheidsrecht is kostbaar. Tegenover elke euro aan schadevergoeding staan 40 eurocent aan kosten.

In het tweede deel van 2010 heeft de Vereniging OPS met de verschillende relevante brancheorganisaties gesprekken gevoerd over de bijdrage van hen aan de oprichting van een OPS fonds. Uiteindelijk kreeg de vereniging van alle brancheorganisaties nul op het rekest. De brancheorganisaties gaven te kennen begrip te hebben voor de moeilijke situatie van de slachtoffers, maar waren tegelijkertijd van mening dat schadevergoeding via het aansprakelijkheidsrecht zou moeten plaatsvinden en niet via een fonds, aangezien via een fonds ook bedrijven zouden moeten meebetalen aan schade die niet zij, maar anderen hebben veroorzaakt.

Vervolgens heeft de Vereniging zich gewend tot de Tweede Kamer met het verzoek om overleg te voeren over de mogelijkheden om via een fonds tot een oplossing te komen voor de problematiek van de financiële situatie van OPS slachtoffers. Dit leidde in maart 2011 tot een ronde tafel gesprek met de vaste kamercommissie SZW. Tijdens die ronde tafelconferentie deed de Vereniging OPS het voorstel om een verkenner aan te stellen die een onderzoek zou moeten doen naar de (on) mogelijkheden om tot een dergelijk fonds te komen. De Tweede Kamer ondersteunde dit voorstel. Op aandringen van de vaste kamercommissie SZW vond in augustus 2011 een gesprek plaats tussen de Staatssecretaris de Krom van SZW en een delegatie van de Vereniging OPS.

In dat gesprek maakte de Staatssecretaris duidelijk dat hij ervan doordrongen is dat juridische procedures vaak zeer langdurig en emotioneel belastend zijn. Ook toonde hij begrip voor de slechte financiële situatie van OPS slachtoffers. Tijdens het gesprek wees de staatssecretaris het voorstel, om de mogelijkheden van een fonds te verkennen, weliswaar niet af, maar bleek hij een voorkeur te hebben voor een andere suggestie. De staatssecretaris deed in het gesprek de suggestie om gebruik te maken van de Wet Deelgeschillen. Volgens de Staatssecretaris biedt de op 1 juli 2010 van kracht geworden Wet deelgeschillen de oplossing om patstellingen in juridische procedures te doorbreken. In zijn brief aan de Vereniging OPS schrijft de staatssecretaris hierover:

“Een (deel) geschil tussen een aansprakelijke partij en een slachtoffer van letselschade kan in een verkorte procedure aan de rechter voorgelegd worden. Het gaat in dit verband om een zogenaamde verzoekschriftprocedure waarbij geen hoger beroep mogelijk is. Een deelgeschil kan bijvoorbeeld gaan over de aansprakelijkheid of de zorgplicht van de werkgever of een bepaald onderdeel van de schadeberekening”.

Onderzoek mogelijkheden en beperkingen Wet Deelgeschillen

De Vereniging OPS is blij dat de Staatssecretaris ervan doordrongen is dat de manier waarop op dit moment OPS slachtoffers hun schade moeten verhalen niet toereikend en tevens te belastend is. De Vereniging heeft de oplossing van de staatssecretaris om gebruik te maken van de mogelijkheden van de Wet Deelgeschillen serieus onderzocht. In dit rapport treft u het verslag van dit onderzoek aan. Ten behoeve van dit onderzoek heeft de Vereniging OPS ondersteuning gehad van de volgende experts: Drs. W.A. Eshuis (Universiteit van Amsterdam), Mr. A.F. van Klinken (Rijksuniversiteit Groningen), Mr. G.J. Knotter (Wout van Veen advocaten, Mr. Dr. A. Van (Vrije Universiteit Amsterdam/ Beer advocaten).¹

In dit rapport staan de volgende drie vragen centraal:

1. Welke problemen en knelpunten zijn er in de juridische procedures van OPS slachtoffers?
2. In hoeverre biedt de Wet deelgeschillen een oplossing voor de problemen en knelpunten in de juridische procedures van OPS slachtoffers? Zijn er reeds praktische voorbeelden van die oplossing?
3. Wat is de bruikbaarheid van de door de staatssecretaris voorgestelde oplossing?

---

¹De Vereniging OPS is betrokkenen erkentelijk voor hun adviezen en informatie.

Onderzoeksvraag 1: Welke problemen en knelpunten zijn er in de juridische procedures van OPS slachtoffers?

Voor het antwoord op deze vraag zijn vier bronnen geraadpleegd. Naast het rapport van het onderzoek 'Financiële schade door OPS?' zijn dat een aantal tijdschriftartikelen en een onlangs verschenen rapport over het deskundigenadvies in juridische procedures.

Motieven om geen claim in te dienen

De eerste bron is het rapport van het onderzoek 'Financiële schade door OPS?'.²In dat rapport wordt vermeld dat 48% van de OPS'ers *geen* schadeclaim hebben ingediend. Slechts 21% van de OPS'ers (99 personen van de in totaal 470 OPS'ers) had op de peildatum (1 januari 2009) een schadevergoeding ontvangen. Het rapport vermeldt de overwegingen van de respondenten om ondanks de slechte financiële situatie geen schadeclaim in te dienen. Die tien belangrijkste overwegingen zijn:

1. Geringe kans op succes (45%)
2. Procedure kost teveel energie, vormt een te grote belasting voor betrokkenen (39%)
3. De lange duur van de juridische procedure (19%)
4. Betrokkenen zijn niet op de hoogte van de juridische mogelijkheden (17%)
5. De kosten van de juridische procedure (13%)
6. De werkgever heeft mij goed behandeld (12%)
7. Ik heb verschillende werkgevers gehad waardoor niet te achterhalen is wie verantwoordelijk was (9%)
8. Het bedrijf bestaat niet meer (8%)
9. Anderen hebben mij het afgeraden (7%)
10. De werkgever was niet verantwoordelijk (4%)

De belangrijkste overwegingen van de slachtoffers om *niet* te claimen zijn met andere woorden vooral verbonden met de inschatting van de mate van succes van een juridische procedure, de duur ervan en de daarmee verbonden kosten.

Het onderzoeksrapport laat zien dat de inschatting door de 'niet claimers' van de duur van een procedure, de kosten ervan en de kansen op succes in een letselschadeprocedure behoorlijk adequaat is. Volgens het rapport bedroeg de duur van de afgesloten procedures gemiddeld 4,5 jaar. Het merendeel van die procedures zijn afgerond via een minnelijke regeling tussen slachtoffer en verzekeringsmaatschappijen. De gemiddelde duur van de nog lopende zaken (eveneens 21%, N= 99) bedraagt per 1 januari 2009 6 jaar. Dit zijn doorgaans OPS zaken die niet in der minne geschikt zijn en die derhalve voor de rechter worden gebracht. De kosten van de juridische procedures zijn hoog: de

---

² Eshuis, W.A. (2010). Financiële schade door OPS? Amsterdam, Hugo Sinzheimer Instituut, Universiteit van Amsterdam.

groep OPS ers die een claim hebben ingediend had per 1 januari 2009 gemiddeld per persoon 8.540 aan juridische kosten gemaakt.

Positie werknemers in beroepsziektezaken relatief zwak

De tweede bron is een artikel van mr. Charlier inzake de bewijslast in beroepsziektezaken. Volgens Charlier is de bewijspositie van een werknemer met een beroepsziekte geen gemakkelijke. Het is aan de werknemer om te stellen en, bij voldoende betwisting door de werkgever, te bewijzen dat zijn schade is ontstaan in de uitoefening van zijn functie. Dat betekent in de praktijk dat de werknemer moet bewijzen dat hij is blootgesteld aan gevaren voor zijn gezondheid en dat hij moet bewijzen dat de blootstelling zijn gezondheidsklachten kan veroorzaken. Weliswaar geldt de zogenaamde omkeerregeling, maar zolang de werknemer niet heeft aangetoond dat hij in relevante mate is blootgesteld, bestaat voor die omkeerregel geen grond. De werkgever moet tegelijk met de stelplicht en bewijslast van de werknemer, bewijs aandragen van zijn stelling dat hij aan zijn zorgplicht heeft voldaan. Slaagt de werkgever daarin niet, dan is causaal verband gegeven. Charlier wijst erop dat werknemers met regelmaat struikelen over de eis van het concrete bewijs, hetzij doordat de concrete blootstelling niet (voldoende) kan komen vast te staan, dan wel doordat de causale relatie niet kan worden aangetoond.³

In zekere zin komen de resultaten van de (juridische) analyse van Charlier en de motieven van slachtoffers, die geen claim indienen, met elkaar overeen. De beroepsziekteprocedures bieden weinig kans op succes aangezien de bewijspositie van hen niet sterk is.

De derde bron betreft een artikel over de recente ontwikkelingen op het gebied van werkgeversaansprakelijkheid in OPS zaken.⁴In dit artikel wordt nog wat specifiek ingegaan op juridische positie van OPS ers, die een schadeclaim hebben ingediend. In de situatie van OPS ers blijkt de concrete vaststelling van de causale relatie tussen blootstelling en ziekte een groot probleem. Wat bekend is uit statistisch onderzoek valt in een concrete zaak lang niet altijd aan te tonen. Een diagnose van het, door de overheid, ingestelde Solvent Team, wordt door een deel van de rechters niet als voldoende onderbouwing van de claim beschouwd. Slachtoffers worstelen met het concrete bewijs dat op hen rust. Het bewijs dat zij zijn blootgesteld aan gevaren voor de gezondheid valt door de slachtoffers niet altijd eenduidig en concreet te leveren. Vorderingen van OPS slachtoffers worden om die redenen afgewezen.

---

³ Charlier, L.E.M.(2010). De bewijslast in beroepsziektezaken onder de loep. In: Letsel & Schade 2010 nr.3 p. 4 – 11.

⁴ Charlier, L.E.M.(2010). Recente ontwikkelingen op het gebied van werkgeversaansprakelijkheid in OPS (CTE) zaken In: Letsel & Schade 2010 nr.3 p. 12 –18.

Hoge kosten voor inschakelen deskundigen

De vierde bron betreft een onlangs verschenen rapport over het deskundigenadvies in juridische procedures.⁵ De gegevens van dit rapport zijn gebaseerd op lopende dossiers 2010 en 2011 uit het bestand van Bureau Beroepsziekten FNV. In dit rapport wordt ook aandacht besteed aan de positie van OPS ers. Wanneer bij de vaststelling door de rechter van betwistbare feiten ander dan juridische kennis of ervaring noodzakelijk is, kan de bijstand van een deskundige worden ingeroepen. De deskundige geeft in het deskundigenadvies gemotiveerd antwoord op de vragen die, uiteindelijk de rechter formuleert. Veelal strekt het deskundigenadvies een van de partijen tot bewijs. Aan het inwinnen van een dergelijk advies worden een aantal wettelijke eisen gesteld (zie kader).⁶

---

⁵Bureau Beroepsziekten FNV (2012). Het deskundigenadvies in civiele procedures inzake beroepsziekten. Zie ook: www.bbzfiv.nl

⁶Zie hiervoor: De Groot, G. (2008). Het deskundigenadvies in de civiele procedure. Deventer, Kluwer. p. 4.

Wettelijke eisen deskundigenadvies

- Partijen bepalen welke feiten tussen hen in geschil zijn.
- De rechter bepaalt of ten aanzien van (een deel) van de feiten een deskundigenadvies wordt ingewonnen. Daarbij is doorslaggevend of de rechter met het oog op de (motivering van de) beslissing behoefte heeft aan een deskundigenadvies.
- De rechter bepaalt, na overleg met partijen, de vragen die aan de deskundigen worden gesteld.
- Partijen zijn verplicht mee te werken aan het onderzoek.
- Partijen hebben het recht bij de deskundige opmerkingen te maken en verzoeken te doen.
- De deskundige die de benoeming heeft aanvaard moet de opdracht onpartijdig en naar beste weten volbrengen.
- Het deskundigenadvies moet met redenen omkleed zijn, om partijen en de rechter de gelegenheid te bieden de waarde ervan te beoordelen.

Het rapport geeft de volgende informatie over het deskundigenbericht in OPS zaken:

- In 6 lopende OPS dossiers zijn door de rechter deskundigenberichten geëist. Het rapport maakt geen melding van het totaal aantal actuele OPS dossiers, zodat geen onderbouwde schatting kan worden gemaakt van het totaal aantal deskundigenberichten in OPS dossiers. Wel kan een minimumschatting worden gegeven: Bureau Beroepsziekten heeft naar schatting de helft van het totaal aantal beroepsziekte dossiers in portefeuille. Dat betekent dat minimaal in 12 dossiers van de 99 lopende dossiers van een dergelijk deskundigenbericht sprake is.
- De gemiddelde kosten van het deskundigenbericht bedroegen € 9.717.
- De variatie in kosten van de deskundigenberichten is enorm groot (laagste bedrag €4.165 versus € 16.270).
- bij OPS-zaken wordt een beroep gedaan op arbeidshygiënische expertise en medisch klinische expertise.
- In de laatste twee rijen van de tabel is de positie van het deskundigenadvies gerelateerd aan de totale kosten van deze dossiers en aan de duur van de procedure. De kosten van deze lopende juridisch procedures bedragen gemiddeld €48. 802. De kosten van het deskundigenbericht maken gemiddeld 20% van de totale kosten uit.
- De overige kostenposten die invloed hebben op het totaal zijn de kosten ten behoeve van de letselschaderegeling in het minnelijke traject en kosten (advocaat, griffierechten etc) in het juridisch traject (ongeveer 50%) , en uit kosten voor het inschakelen van interne en externe (arbeidshygiënische en medische) expertise (ongeveer 30%).
- Tenslotte is in de tabel de duur van de betrokken dossier opgenomen. Alle dossiers zijn nog juridisch actief. Gemiddeld zijn deze dossiers 10.5 jaar in behandeling.
- In 90% van de geïnventariseerde zaken was het aan het slachtoffer, als eiser, om het voorschot voor de deskundigen te betalen.
- Alhoewel on- en minvermogenden (met een modaal of lager inkomen) een beroep kunnen doen op de regeling (art. 195 Rv) voor on- en minvermogenden, waardoor de staat deze kosten betaalt of voorschiet, vormen deze kosten voor hen echter een grote barrière. Als de werknemer de procedure verliest kan de staat echter het voorschot terugvorderen. Dit betekent dat betrokken werknemer een groot financieel risico loopt. Bovendien zijn de kosten voor werknemers die (iets) meer verdienen dan modaal een schier onoverkomelijk probleem.
- Daarnaast wordt ook in dit rapport gesproken over de miskenning door rechters van de diagnostiek van de twee Solvent Teams in Nederland. In alle geïnventariseerde OPS dossiers hebben de betrokken werknemers een diagnose van dit gespecialiseerde team.

Een dergelijke diagnose heeft echter in sommige gevallen onvoldoende bewijskracht in juridische procedures. (Ex) werknemers met OPS zijn medisch gezien ernstig ziek, doch zijn blijkbaar juridisch gezien te gezond om voor een schadevergoeding in aanmerking te komen.

Tabel 1: Deskundigenadvies in juridische procedures rond de beroepsziekte OPS

		OPS
Deskundigenadvies		
Aantallen dossiers waarin rechter een deskundigenadvies heeft geëist		6
Gemiddelde kosten deskundigenadvies		9.717
Hoogste kosten deskundigenbericht		16.270
Laagste kosten deskundigenbericht		4.165
Aard deskundigheid	Medische clinici	3
	Experts arbeid en gezondheid	-
	arbeidshygiënisch	6
Dossierkosten		
Totale kosten in <u>deze</u> dossiers ;	Totale kosten in <u>deze</u> dossiers	48.802
Percentage kosten deskundigenbericht t.o.v. totale kosten	Percentage kosten deskundigenbericht tov totaal kosten	20%
Duur procedure (gemiddeld)		10.5

Onderzoeksvraag 2: In hoeverre biedt de Wet deelgeschilprocedure een oplossing voor de problemen en knelpunten in de juridische procedures van OPS slachtoffers? Zijn er reeds praktische voorbeelden van die oplossing?

Introductie: de wet deelgeschilprocedure

De Wet deelgeschilprocedure voor letsel- en overlijdensschade is op 1 juli 2010 in werking getreden.

Doel van de wet is het bevorderen van een vlottere afwikkeling van personenschadeclaims. De wet beoogt een *buitengerechtelijke afwikkeling* te faciliteren, door middel van een snelle en eenvoudige toegang tot de rechter. De achterliggende gedachte is dat een juridisch traject kan stokken op een of twee punten. Vaak leidt dit geschil op één punt tot een juridische procedure waarbij de tegenpartij in verband met haar onderhandelingspositie alle feiten en omstandigheden betwijfelt, wat tot verdere vertraging leidt. Klaassen noemt als voorbeeld dat de verzekeraar van de aansprakelijkheid geen punt maakt, maar bakkeleit over de omvang van de schade of over het causaal verband tussen schade en aansprakelijkheidsvestigende gebeurtenis.⁷ De Wet deelgeschilprocedure voorziet erin dat betrokkenen, gezamenlijk of apart, zich op een eenvoudige en vlotte manier tot de rechter kunnen wenden, alleen met het verzoek een beslissing te nemen over het onderwerp dat partijen werkelijk verdeeld houdt. Op basis van de uitspraak van de rechter kunnen de partijen hun onderhandelingen dan weer voortzetten. Niet is vereist dat partijen ook daadwerkelijk tot een allesomvattende schadeafhandeling komen.

Ten behoeve van de 'eenvoudige toegang' is de procedure een zogenaamde verzoekschriftprocedure. De rechter kan dat verzoek afwijzen als hij van mening is dat verzochte beslissing onvoldoende kan bijdragen aan totstandkoming van vaststellingsovereenkomst. Volgens Klaassen is dat een kosten/batenanalyse die door de rechter wordt gemaakt, waarbij de rechter een grote mate van vrijheid heeft. Bij een verzoek op basis van de Wet deelgeschilprocedure is sprake van verplichte procesvertegenwoordiging omdat naar verwachting de meeste zaken door de sector civiel van de rechtbank behandeld zullen worden. De kosten die de aansprakelijke partij maakt ten behoeve van deze procedure zijn in beginsel voor eigen rekening van die partij. Bovendien is het uitgangspunt dat de aansprakelijke partij ook de kosten, die de benadeelde heeft gemaakt, vergoedt. De benadeelde hoeft de met de Wet deelgeschilprocedure gepaard gaande kosten dus in beginsel niet zelf te dragen, tenzij uiteindelijk aansprakelijkheid van de aansprakelijke partij niet is komen vast te staan.

Volgens Klaassen is de toegevoegde waarde van de Wet deelgeschilprocedure gering: er zijn genoeg processuele mogelijkheden om per geval een passende oplossing te vinden, zeker met wat welwillendheid van betrokken partijen. Dit is tijdens de kamerbehandeling ook door de Minister zelf naar voren gebracht. Anderzijds was de Minister van mening dat de deelgeschilprocedure niet zozeer bedoeld is om in een lacune te voorzien, maar vooral beoogd de onderhandelingen tussen partijen te faciliteren, zodat zij er samen sneller en eenvoudiger uitkomen.

---

⁷Klaassen, C.J.M. (2010): De Wet deelgeschilprocedure voor letsel –en overlijdensschade: een nieuwe loot aan de processuele stam. In: TCR 2010, nummer 2. p. 37- 46

Ervaringen met de wet Deelgeschilprocedure

Voor wat betreft de ervaringen met de Wet kan uit twee bronnen worden geput, een onderzoek door van Klinken en een zogenaamde ‘quickscan’ enquête door de onderzoekers Van en Akkermans.

Van Klinken⁸ heeft onlangs een onderzoek gepresenteerd naar de ervaringen met de wet. Van Klinken heeft in 1 jaar 72 gepubliceerde uitspraken geregistreerd. Van 26 van deze uitspraken is bekend welke vervolgstappen zijn genomen:

- minnelijke regeling (4 zaken)
- hervatting onderhandelingen (10 zaken)
- alsnog een bodemprocedure gestart (6 zaken)
- een tweede deelgeschil wordt voorgelegd (2 zaken)
- een voorlopig getuigenverhoor (1 zaak)
- deskundigenonderzoek (2 zaken)
- geen vervolgstappen (1 zaak)

Van Klinken komt op basis van haar onderzoek tot de conclusie dat de Wet deelgeschilprocedure een aantal positieve aspecten heeft, zoals de snelheid van de procedure, en de mondelinge behandeling, waardoor de kern van het probleem snel boven tafel komt. Als nadeel noemt van Klinken dat de wet het begrip deelgeschil onvoldoende heeft gedefinieerd. Volgens van Klinken ontstaat er echter ondertussen wel duidelijkheid in de praktijk. Zo is er bijvoorbeeld geen sprake van een deelgeschil indien uitvoerige bewijsmaatregelen nodig zijn. Volgens van Klinken is de bewijslast inzake OPS- zaken dusdanig zwaar dat het geen zin heeft een dergelijke zaak voor te leggen aan de deelgeschilrechter. Dat is volgens van Klinken dan ook de reden waarom tot nu toe geen enkele OPS- zaak via de Wet deelgeschilprocedure is voorgelegd.⁹

Van en Akkermans doen melding van een ‘quick scan’ enquête onder leden van de vereniging voor ASP (Advocaten van Slachtoffers van Personenschade) naar de ervaringen met de Wet deelgeschilprocedure.¹⁰ Een opvallende uitkomst uit deze enquête is dat er een groot aantal verzoekschriftprocedures zijn, waarin geen uitspraak is gedaan. Dit wordt geweten aan het feit dat de betrokken verzekeraars alsnog bereid zijn om na zo’n verzoekschrift de onderhandelingen voort te zetten. De deelgeschilprocedure lijkt derhalve als pressiemiddel van aanzienlijk belang.

Bij beroepsziektezaken werkt de deelgeschilprocedure niet zo uit. Net als van Klinken is bij Mr. Dr. A. Van geen beroepsziektezaak bekend die als deelgeschil is voorgelegd. Volgens Van komt dat door de complexiteit van deze beroepsziekten.¹¹ Dat beeld wordt bevestigd door advocaten die in de praktijk met OPS- zaken voeren. Volgens hen zijn de juridische hobbels in OPS zaken, met meervoudige causaliteit, veelal te complex voor een deelgeschil.

---

⁸ Van Klinken, A.R.(2011): *De deelgeschilprocedure voor letsel- en overlijdensschade: de rechtspraak getoetst*. In: Letsel & Schade 2011, nummer 4. Den Haag/Antwerpen, Intersentia.

⁹ Op basis mondelinge informatie door van Klinken.

¹⁰ Van. A.J. & Akkermans, A.J. (2011). Effect deelgeschilprocedure veel groter dan zichtbaar aan alleen het aantal uitspraken. In: TVP 2011, nummer 3. P. 82-86

¹¹ Op basis van navraag bij Mr. Dr. A. Van.

3. Eindconclusie: de Wet deelgeschilprocedure biedt nauwelijks een oplossing voor de schadeproblemen van de OPS ers.

In de eerste paragraaf is een overzicht geboden van de problemen die OPS 'ers ondervinden in het verhalen van financiële schade in verband met hun beroepsziekte. De kosten van dergelijke procedures zijn hoog, de doorlooptijd is enorm lang: gemiddeld 4,5 jaar voor zaken die inde minne zijn geschikt, gemiddeld meer dan 6 jaar voor nog lopende procedures. Voor werknemers is het vaak moeilijk om het volledig sluitend bewijs van de blootstelling te leveren, ondanks dat de experts van het solvent Team hebben vastgesteld dat ze door die blootstelling OPS hebben opgelopen. In de praktijk blijkt dat (ex) werknemers ondanks een diagnose van het officiële door de overheid ingestelde Solvent Team, grote problemen ondervinden bij het verhalen van hun schade: de (officiële) diagnose wordt door de verzekeraars in twijfel getrokken, waarop rechters (vaak) besluiten een deskundigenbericht te eisen. Dit vormt de laatste jaren een extra (financiële) barrière voor OPS slachtoffers om hun schade verhaald te krijgen.

In de tweede paragraaf is een schets gegeven van de Wet deelgeschilprocedure en is tevens nagegaan of er reeds praktische ervaringen zijn met de Wet en de toepassing van de wet op de situatie van de OPS slachtoffers. In onderstaand schema staan de uitkomsten van de problemen van de OPS' ers en de eventuele oplossingen die de Wet deelgeschilprocedure kan bieden voor die problemen.

De hoofdconclusie van dit rapport luidt dat de Wet deelgeschilprocedure geen oplossing biedt voor de schadeproblemen van de OPS'ers. Daarvoor zijn een aantal redenen:

1. De wet biedt geen oplossing voor die groep OPS 'ers die (nog) geen schadeprocedure zijn begonnen.
2. Voor de groep OPS' ers die wel in een schadeprocedure zijn verwickeld (maximaal 21% van het totaal aantal OPS 'ers, 99 OPS'ers) biedt deze wet in theorie wel een mogelijkheid tot versnelling en vereenvoudiging van de procedure.
3. Echter gezien de complexiteit van de OPS zaken is er tot nu toe geen OPS geschil voor de deelgeschilrechter gebracht. Verwacht wordt dat als dit wel gebeurt, de deelgeschilrechter de zaak zal afwijzen.

Schema: overzicht schadeproblemen OPS'ers en oplossingen die de Wet deelgeschilprocedure biedt

Problemen OPS ers in het verhalen van schade	Biedt de Wet Deelgeschilprocedure oplossingen voor de schadeproblemen OPS ers?
<p>1. Zwakke financiële positie OPS ers: een groot aantal OPS ers heeft een inkomen onder de ILO norm van 60%</p> <p>2. Bijna de helft van de OPS ers dient (om legitieme redenen: kosten procedure, lengte procedure, verjaring) geen schadeclaim in.</p> <p>3. iets meer dan de helft van OPS ers heeft wel een schadeclaim ingediend.</p> <p>4. het grootste deel van de slachtoffers dat wel een schadeclaim heeft ingediend, heeft na 6 jaar nog geen schadevergoeding ontvangen.</p> <p>5. naar schatting 21% van hen heeft te maken met kostbare deskundigenberichten. Betrokken slachtoffers zijn reeds 10,5 jaar bezig met een schadeprocedure</p> <p>6. Belangrijkste problemen in juridische procedures:</p> <ul style="list-style-type: none"> a. zwakke juridische bewijspositie ondanks diagnose Solvent team b. rechters willen absolute zekerheid over causaliteit c. hoge kosten juridische procedures en onzekerheid over toedeling van de kosten. 	<p>1 & 2: De Wet Deelgeschilprocedure biedt geen oplossing voor bijna de helft van OPS ers die nog geen claim hebben ingediend.</p> <p>3 – 6: -De Wet Deelgeschilprocedure heeft alleen betrekking op iets meer dan de helft van de OPS ers die wel een schadeclaim hebben ingediend.</p> <p>-Voor degenen die te maken hebben met een of meerdere deskundigenberichten biedt deze Wet deelgeschilprocedure geen soelaas.</p> <p>-Voor de restgroep mogelijk wel. Gezien de zwakke juridische bewijspositie van de slachtoffers en de behoefte van rechters aan 'absolute' zekerheid over de causaliteit is de kans op een vereenvoudiging en versnelling van de procedure niet erg groot.</p>